

Mohutný ohnivý záblesk doprovázený ohlušující ránou a náhlé ticho. Ruby je tlakovou vlnou odhozena vzad a na zemi ji zahaluje tmavý prach valící se ulicí. Nevidí na krok, nemůže se nadechnout, v krku ji škrábe a pálí. Prach pomalu usedá a odhaluje celou děsivou scénu. Na ulici hoří převrácená auta, z nichž stoupá kouř, hoří i lidé, jejich těla jsou zčernalá, některá se ještě svíjejí v posledních záchvěvech bolesti. Rubyin zrak padne na utrženou hlavu, z níž visí dlouhé, krvavé cáry kůže a masa... je snad v pekle? Z tří činžáků zůstalo jen několik zničených, obnažených místností, které trčely do prázdna. Hospoda U Otroka se doslova vypařila, jako by tam nikdy nestála. Ze všech stran se počíná ozývat sténání. „Můžete se hýbat?“ ptá se Ruby jakýsi neznámý muž, ta stále v šoku jen přikývne. Muž ji chytá za ruku a odvádí k jednomu zraněnému, na kterém plandají potrhané kalhoty. „Pořádně to tady stiskněte,“ ukazuje muž na nohu, jíž chybí chodidlo, a podává kus své košile. Ruby stojí a kouká, neschopna se pohnout, raněný mezitím ryje kostí o asfalt. „Ale rychle, ať nevykrvácí!“ vykřikne muž a rázně ji táhne k pahýlu. Ruby kleká na kolena a pevně tiskne provizorní obklad přímo na krvácející tepnu, cítí, jak krev ve zmrzačené noze pulzuje a snaží se dostat ven. Muž kamsi odbíhá. Zdálky zní sirény ambulancí, a jak se přibližují, jejich varovný jekot sílí. Desítky záchranářů vyskakují z aut a s nosítky v rukách se rozutíkávají do všech směrů. Dva z nich dorazí i k Ruby. Jeden, prohlížeje si zraněnou nohu, spokojeně pronese: „Dobrá práce, toho hned naložíme.“ A poté se ptá: „A jak to vypadá s vámi? Vy jste v pořádku?“

Ruby mlčí. Nedokáže říct, zda je zraněna, či ne. Nic necítí, je stále oťresena z toho, co právě prožila.

„Běžte se nechat prohlédnout do tamté ambulance,“ ukazuje záchranář. Ruby jako ve snu se pomalým krokem šourá k ambulanci. Míjí malého hochy, který sedí na zemi a má velkou červenou pusou. Když se na něho podívala pozorněji, zjistila, že mu výbuch amputoval spodní čelist. K Ruby se nečekaně

přichomýtl takový štíhlý, vytáhlý muž v obleku, mohl mít nejvýše pětadvacet roků, a strčil jí před obličej žlutou hvězdu: „Promiňte, že vás obtěžuji, ale jsem hlavní vyšetřovatel a potřeboval bych, abyste mi zodpověděla několik otázek. Myslíte, že by to bylo možné?“

„Asi ano,“ odpověděla Ruby nejistě.

Vyšetřovatel schoval odznak a vyndal mobilní počítač. Sundal si rukavice a dlouhými prsty jezdil po displeji. „Takže můžeme začít. Viděla jste před výbuchem něco podezřelého?“

„Ani bych neřekla.“

„Nějakou podezřelou osobu, auto, něco nezvyklého,“ nevzdával se vyšetřovatel a pomáhal Ruby si vzpomenout.

„Vážně mě nic nenapadá. Viděla jsem jen ten záblesk a následnou spoušť.“ Ruby sebrala odvalu a rovněž položila otázku: „Myslíte, že se vám podaří chytout ty lidi, kteří stojí za všemi těmi výbuchy?“

Vyšetřovatel vypjal hrud', čímž se jeho postava ještě více vytáhla, a pravil pevným hlasem: „Slečno, všechny policejní složky dělají vše pro to, aby útokům zabránily a dopadly teroristy.“

„A když se rozhlídnete kolem, myslíte si, že mě vaše odpověď uklidnila?“

„Chápu, že k tomu, co se děje, je to nedostatečné prohlášení. Tedy v zájmu posílení vztahů mezi policií a občany vám sdělím některé detaily z vyšetřování, byť bych tak činit nemusel. Jak jste si sama všimla, výbuchy se v hlavním městě opakují s téměř měsíční periodicitou. Bohužel však nejsme schopni těmto výbuchům předcházet, jelikož se nám zatím nepodařilo rozluštit komunikaci teroristů. Teroristé s největší pravděpodobností začali používat nějaké velice sofistikované šifrování, které ještě neznáme, možná kvantovou technologii. Nicméně aby situace nevypadala úplně beznadějně, při troše optimismu by se dalo říct, že jsme dnes měli docela štěstí. Však vzpomeňte na červenec, kdy u Muzea vybuchl ten náklad'ák

napěchovaný výbušninami. I u tohoto případu jsem zasahoval a nevěřil bych, že lze jedním útokem zničit tak obrovskou, starodávnou budovu. Dnes se jednalo jen o bombu menší velikosti, předpokládaný počet mrtvých 60 až 70. Takže snad zase máme na měsíc pokoj. A teď mě, slečno, omluvte, jdu vyslechnout další svědky,“ odkráčel pryč, pln mladického elánu a zapálenosti pro věc.

„Předpokládaný počet mrtvých 60 až 70,“ zamumlala si Ruby pro sebe a litovala, že se vyšetřovatele vůbec na něco ptala. U ambulancí již čekali lidé, kteří sem dokázali dojít po svých. Z jedné se vypoťoval muž s obvázanou rukou, poté se objevila v dokořán otevřených dveřích zdravotnice a ukázala na Ruby: „Pojďte třeba vy.“ Ruby vkročila jednou nohou na stupínek a zdravotnice ji vtáhla dovnitř.

„Svlékněte se do spodního prádla a položte se na nosítka,“ přikázal doktor. „Bolí vás někde něco?“

„Nic mě nebolí,“ odpověděla Ruby.

„Nemáte žádné zlomeniny, nevidím ani tržné rány, tedy vy jste měla ale štěstí. Tak se oblečte a upalujte pryč, tohle není místo pro křehkou dívčinu.“

Ruby vyskočila ze sanitky a opustila bitevní pole, na něž se začaly snášet sněhové vločky, jako by se příroda snažila přikrýt zlo, které napáchali.

To bylo snad poprvé, kdy se těšila do práce. Odemkla hlavní dveře od své peep show, poté další označené cedulí „Pouze pro zaměstnance“. V prostě zařízeném pokojíku si odložila bundu a ihned běžela k umyvadlu. Zhrozila se, když uviděla svůj obličej v zrcadle, samá špína a prach. Otočila kohoutkem, v trubkách to zarachotilo, a strčila ruce umazané od zaschlé tepenné krve pod horkou vodu. Drhla je zběsile kartáčkem, ale cizí krev na kůži stále držela a nechtěla pustit. Ruby vztekla mrštila kartáčkem o umyvadlo. Uvědomila si, že už mohla být mrtvá. Kdyby šla o něco rychleji, třeba by zrovna spěchala,

octla by se blíže epicentra výbuchu a ten by ji roztrhal. Potřebovala se uklidnit. Ze samého dna truhly, do níž ukládala kostýmy a pomůcky na představení, vytáhla schovanou láhev vodky a do sklenice si nalila většího panáka. Za několik minut se už Ruby cítila mnohem uvolněněji. Stiskla červený vypínač, ve výloze se rozzářil velký neonový nápis „PEEP SHOW“ a nad hlavními dveřmi se rovněž rozsvítilo zelené světlo, signalizující, že je některá z osmi kabiněk neobsazena. Ruby jen v podprsence a kalhotkách se přesunula do růžové, osmiúhelníkové místnosti, jejíž zdi tvořila jednosměrná zrcadla. Ulehla na červenou, kruhovou postel a čekala na zákazníky. Vtom se postel začala otáčet a to bylo znamení, že někdo v kabině právě zaplatil. Show mohla začít!

Část II.

Zaparkoval před cílem. Byl vyrovnaný, zcela soustředěný na svůj úkol. Počítal s tím, že v rozmezí několika dnů zjistí jeho totožnost, ta ovšem nebude pravá. Neboť když před pěti lety žádal v Demokratické unii o azyl, prokázal se na hranicích úředníkům falešnými doklady, aby mohl bez obav podstoupit povinný odběr DNA. Již předem věděl, že bude vyslán do akce, tudíž musel chránit svou rodinu v Oilandu. Vzal dopis, v jehož spodní části byla vytisknuta mapa, a znovu si jej přečetl:

Bojovníku,

tvůj lid prohrává, vojska Demokratické unie a Mírového svazu stále drtivě postupují, masakrují náš národ a zabíjejí všechny občany Oilandu, včetně žen a dětí. Též ti s hlubokým zármutkem musím sdělit, že před měsícem byl bezpilotním bombardérem smrtelně zraněn tvůj nejmladší bratr. Je nám to všem velmi líto a truchlíme s tebou.

Nyní k instrukcím. V obálce je klíč od garáže, která je vyznačena na mapě. Zde najdeš vůz a potřebné vybavení. Až nastane poledne před hospodu U otroka (též vyznačena na mapě) pomsti svého bratra. Dodržuj všechna pravidla bezpečného chování, která jsme tě naučili!